

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Det vil føre meget vidt at gå ind i den diskussion. Der er meget store forskelle mellem Irak og Kosovo, bl.a. den store forskel, at i Kosovo er det jo FN, der faktisk er overregering, så det er en anden situation end den, vi har i Irak.

Jeg forholder mig i dag til Irak, og det synspunkt, jeg har fremført, nemlig at der skal være en reel overgangsregering med reelle beføjelser, bygger på, at hvis det ikke bliver tilfældet, går det galt igen. Så vil det vise sig, at genopbygningen ikke kommer i gang, så vil regeringen blive betragtet som en marionetregering, og så vil den internationale indsats lide yderligere skade. Det er min bekymring, og derfor er det kolossalt vigtigt, at vi nu bruger tiden frem til den 30. juni og vedtagelsen af FN-resolutionen til at få det gjort så godt som muligt og skabe den størst mulige chance for, at det kan gå bedre i Irak i det videre forløb.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Tak for svaret.

Et andet element i hr. Niels Helveg Petersens ordførertale var, at der blev peget på begejstring hos VKO i forbindelse med genopbygningen og den proces, som er forløbet. Jeg vil spørge hr. Niels Helveg Petersen, om det ikke er korrekt, at de ting, vi i hvert fald fra Venstres side har fremført, har været konkrete og helt synlige elementer, f.eks. forbedring af elforsyningen, forbedringer i sundhedssektoren, forbedring af fødevarer-situationen og forbedring af brændstofforsyningen. Er det ikke helt konkrete eksempler på, at billedet ikke er totalt sort, som visse partier i det danske Folketing har forsøgt at male det, men at der netop er en balance?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg kan sige, at de oplysninger, jeg har om genopbygningen, har jeg i det væsentlige fra The Economist, som f.eks. siger om elektricitetsforsyningen, at nu har Siemens forladt Irak, og det har General Electric og mange af de russiske elektricitetsingeniører, som var med i genopbygningen, også. Det har medført, at de mål, man har sat sig for elektricitetsforsyningen, er man langt fra at nå. Strømafbrudelser er igen blevet hyppige, og det skyldes selvfølgelig den urolige sikkerhedssituation.

Jeg kan sagtens finde citater fra repræsentanter for V, K og O, som har beskrevet udviklingen i Irak i alt for rosenrøde vendinger: Nu er vi godt på vej mod genopbygning, og nu er vi godt på vej mod demokrati. Den udvikling har jo desværre vist sig ikke at kunne holde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Næste ordfører er hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Man kan jo sige, at tiden, siden krigen i Irak begyndte, har været historien om den forudsigelige kurs mod katastrofen. Det er vel svært at forestille sig, at ret meget mere kunne være gået galt end det, der er gået galt.

For det første har det vist sig, at USA, hovedbesættelsesmagten, absolut ingen plan har haft for, hvad der skulle ske med Irak, efter at man havde besat landet. Selv vi, som korrekt påpegede, at der ikke var fremlagt noget op til krigen, og derfor kritiserede, at der ikke var nogen planer for, hvad der skulle ske efter krigen – ja, nu skal jeg ikke tale på andres vegne, jeg kan kun tale på mine egne vegne – troede dog, at USA i det mindste et eller andet sted nede i en eller anden skuffe havde en eller anden form for planlægning af, hvad der skulle ske. Men min tillid til USA var for stor, der var ingen plan for, hvad der skulle ske.

For det andet har USA jo optrådt som en fuldstændig typisk besættelsesmagt, startende med at man er fuldstændig ligeglad med, hvad der sker på hospitalerne, hvor plyndringer finder sted, mens man har ressourcer nok til at forsvare olieministeriet og derefter går i gang med at dele ud af rovet. Mærskkoncernen fik en havn, amerikanske firmaer fik det ene og det andet og det tredje, og de ting blev i stor udstrækning besluttet hen over hovedet på irakerne. Derfor har irakerne også valgt at trække tilsagnet om en havn til Mærsk tilbage, fordi de måske ikke synes, det er en særlig smart idé.

For det tredje har vi set en voldsanvendelse, som er fuldstændig ude af proportioner med det, man ønskede at opnå, oven i købet en fuldstændig planlagt og forberedt voldsanvendelse. Da de fire amerikanske soldater var blevet dræbt ved Fallujah, annoncerede man en gengældelse, som irakerne ville komme til at huske. Man lagde ikke engang skjul på det, man sagde: Det her skal de få betalt.

Så gik man i gang med at betale det. Vi ved ikke, om det var 700 eller 1.000 eller 1.200, de fle-